

Cu pași repezi ne îndreptăm ca de atâtea ori în istoria noastră modernă spre o sărbătoare acum bifată ca realizată, ceva mai în urmă cu onoruri adevărate, cu simțiri patriotice (termen vetust) spre 25 octombrie și anume Ziua Armatei Române. La acea dată în anul 1944 a fost eliberată de sub ocupația horthystă Transilvania de Nord în urma bătăliei de la Carei. Că Miklós Horthy de Baia Mare, cavaler de Szeged și Otranto, amiral maghiar (Ungaria neavând mare) și regent al Ungariei de la 1.03.1920 - 15.10.1944, a fost de fapt un criminal, trimitând la "moarte" mii de evrei ori alți minoritari de la noi, acum reînhumat cu ceva onoruri militare de actualul regim de la Budapesta este doar "amănuntul" trecut sub o suspectă tăcere de cancelariile occidentale.

Trecând la ale noastre preocupări, seceta din vara ce tocmai o trecurăm a lăsat dâre adânci în ceea ce putem considera ca fiind una de excepție prin manifestările ei negative pe aproape tot mapamondul, agitând pe lângă alte tensiuni (război, foamete, crize pe toate planurile) și cea legată de poziționarea Armatei Române acum pe linia de conflict ucraineano-rus. Războiul - nu este vorba de acea unealtă de lucru destinată producerii de țesături (evident nu politice) din fibre textile - ci de acele conflicte armate care generează pe parcurs și în final, victime omenești, cât și distrugerii materiale incomensurabile. Confruntările - diplomatice și în final armate - au făcut și fac parte din existența umană. Dar mai este ceva, perioada de vară care tocmai s-a încheiat, despărțind pentru acest segment al existenței noastre, arșița, pe toate palierele ei negativ umane, de actuala necesară răcorire a toamnei și pe mai departe perioadele reci, insalubre, bântuite cel mai adesea de neverosimile schimbări climaterice, fac toate la un loc să ne gândim nu doar la perenitatea speciei umane ci mai abitir spre modul în care noi, ca mijlocitori pe pământ ai lui Dumnezeu cel Sfânt putem influența în vreun mod toate cataclismele care sunt prezentate persuasiv pe media.

Trecând mai toate sărbătorile creștine ori păgâne la care am aderat de milenii, transformate cele din urmă evident în zona celor negustorești, nu-ți rămâne decât să tragi o linie imaginară, punând în balanță beneficiile evidente pe planul relaxării/ desfătării cu îngrâcnările ori amenințările prezente pe multiple planuri - militare, economice, de sustenabilitate a afacerilor, sociale, investiționale, direcționând existența noastră, înspre zone continue de conflict și încordare. Ca să pornim de la lucruri ce par minore și anume marea de cocaină care a invadat plajele noastre și pe final cele bulgărești au putut fi din timp detectată.

Această cocainizare a Mării Negre pune într-o încurcătură majoră paza de coastă care prin atribuțiile ei ar fi trebuit să știe dacă sistemul (SCOMAR) de monitorizare și supraveghere a plajelor noastre, umplute cu turiști (și nu prea) și dacă acele "scule" catalogate ca ultraperformante și funcționează. Dacă nu, cheltuind pe ele milioane de euroi, autoritățile care le deserveșc, ce păzesc?

Să presupunem că în acele ambarcațiuni nemonitorizate, neinterceptate de făloasele și scumpele sisteme de detecție ar fi fost aduse dinspre "fratele" nostru estic cu totul altceva, ce se putea întâmpla?

Se pune fireasca întrebare, cum este apărat teritoriul României de eventuale posibile provocări armate, disimulate persuasiv la nivelul logicii lui Moș Teacă, așa, ca din întâmplare ca fiind niște nimicuri? Apărarea țării presupun că are componentele de a fi de ultimă generație, "supraveghetorii" sunt însă de ultima speță. O fi fost pe undeva vreun bairam cu sturion și icre negre, ceva licoare de Murfatlar, în fine ceva s-a petrecut la mijloc de a trebuit să intervină cei de la "centru" spre a "spăla" măcar în parte rușinea zonalistilor; asta a fost anul trecut, acum avem în față alte ținte. Este bine că în cadrul NATO ori a forțelor multinaționale am sprijinit un anume soi de pace în Afganistan. Acolo au murit ori au rămas pe viață cu invalidități o serie întregă de ostași români, pe cei din urmă îi vedem cum câștigă la greu felurite concursuri paralimpice.

În mod obligatoriu trebuie să le acordăm onorul cuvenit, admirația și în egală măsură recunoștința pentru tributul lor de eroism și determinare în finalizarea operațiunilor militare de acolo. Că încercarea marilor puteri cu conducătorul suprem SUA de a impune o ordine mondială în forță, atât în Afganistan, Irak, Libia și în mai toate țările în care a fost trâmbitată "Primăvara Arabă", în fapt a fost un uriaș bluf, este o temă separată de analiză. Dar la noi, în afara exercițiilor impuse - ca la gimnastică de exemplu la sol și pe aparate - în care Armata Română, de fapt capii lor, sunt înglobați în fel și fel de comandamente, de unii singuri nu prea facem nimic. Asta și pentru că industria de armament (altele au fost demult distruse) este în poziția de culcat, "cu avioane inamice la joasă altitudine" (un termen generic de comandă de odinioară), capii achizițiilor deducându-se doar a achiziționa pe bani grei tehnică militară depășită care nici nu merită osteneala off-setului. Alte țări - Polonia, nu mai spun Arabia Saudită, ori Turcia achiziționează tehnică militară de vârf de oriunde.

Că la "Apărare" avem în ultimul timp doar „papagali” de proastă factură, este doar un amănunt, dar să rămânem cu matusalemicul Ferdinand ca navă de primă mărime este o rușine națională. Lăsați doamne sfânta șpagă și achiziționați corvetele cele stabilite și promise, lăsați fabrica de armament de la Măgurele cu finanțare israeliană și treceți masiv la retehnologizarea fabricilor ce au mai rămas în pachetul Romarm. Pe când eram student am făcut practică la fabrica Sadu, care producea frigidere. Am văzut și fabrica de armament de acolo - pe șest - cu utilaje de înaltă tehnică; a anilor '60. Pe la Cugir ce se mai întâmplă?

Fabrica de biciclete și nu numai comentau niște şuți: "Băi mă străduiesc să reconstitui o bicicletă dar cum o dau îmi iese un kalașnikov". Al optulea producător și exportator mondial de tehnică militară de odinioară s-a dus spre locul 64. Să lăsăm trecutul și să vedem ce putem face în prezent. Retehnologizarea tuturor producătorilor de armament de la noi este o prioritate națională, poate înaintea tuturor. Consimt să mi se reducă pensia mea cu 10%, a salariaților pe care îi conduc cu același procent și cred că foarte mulți vor adera la acest gest, dar banii să meargă super transparent în industria de apărare.

Nu îmi doresc să moară într-o eventuală confruntare, copiii ori nepoții noștri pe front să cadă ca muștele cu mâinile goale ca în Primul Război ori cu arme din Prima Conflagrație în al Doilea Război. Ne ajunge o reatrageră la Iași, o Turtucaie, o Nămolosa-Focșani ori alte linii de apărare în care ostașii noștri au ieșit în izmene și cu pușcoace învechite. Pe de altă parte, oare instituțiile de vârf ale statului oferă cadrul legal pentru ca Armata să aibă o conducere puternică în consonanță cu obligațiile interne de apărare ale țării și pe plan extern de a asigura o predictibilitate a actului de conducere a acestei forțe militare? Potrivit Constituției, Comandantul Suprem al Armatei este președintele țării. Printr-un dans extraconstituțional spre a ține în șah această forță, "mustăciosul pușcăriaș" pe ultimii metri de libertate a propus un alt șef al Armatei. Președintele a prorogut puterile Comandantului Armatei iar CCR, în binecunoscuta ei introversiune în domeniu, care nu prea

îi aparține, iată că pe 4 iunie 2019 decide că președintele nu are dreptate.

Păi dacă este Conducătorul Suprem, să-l lăsăm măcar pe acest segment să se exprime. Față de multele (zic eu) intervenții discutabile ale CCR, aceasta trebuie de urgență trecută în subordinea ICCJ spre a nu fi o bătă politică. Să lăsăm așadar Armata în pace ca să-și facă datoria față de țară. Decizia CCR este în totală contradicție față de hotărârea unei instanțe judecătorești care a stabilit că prelungirea mandatului Șefului de Stat Major al Armatei este legală, respingând opoziția departamentului juridic al acesteia. Se vede de la o postă că CCR se implică, neconstituțional, activ în deciziile instanțelor judecătorești, competente să soluționeze asemenea spețe. Categorie, CCR a devenit o frână în parcursul democratic al României, cel puțin în acest moment și în această structură prestabilită. Mă îndrept firesc spre cifre și date ale dimensiunilor Armatei Române care în orice situație slujește intereselor poporului. Înainte de '90, serviciul militar era obligatoriu atât pentru bărbați cât și pentru femei. Grecia și nici Polonia, de pildă, nu au abandonat această obligație, ba cea dintâi consideră pe cei care pleacă din țară, fentând legea, ca fiind dezertori și îi tratează ca atare.

La noi, cei care absolveau o facultate, făceau ca TR-iști, 6-8 luni de armată, însușindu-și datorită pregătirii lor superioare, rapid, tehnici și procedee, în special de conducere. În perioada anilor '80, armata avea în evidențele sale peste 300.000 de soldați în afara cadrelor de conducere, cifra totală sporind spre 400.000. Mulți "pifani" (începători) erau folosiți în construcții ori în muncile agricole. De ce în muncile agricole? Deoarece "țărâtimea" lipsită de suportul ei ancestral, „pământul”, nu prea muncea, ci mai degrabă fura. Sau cel mai grav, nu-și făcea normele ori zilele astfel că după '90, unii s-au trezit cu pensii de 3-4 lei. Televiziunile au prins din zbor acest declic exploatarea la maxim fără a arăta și adevăratele cauze ale acelor pensii.

Armata tradițională românească îți oferea cel puțin trei avantaje: te învăța (mulți aveau atâtea clase cât aveau trenurile), îți oferea o calificare (mecanic, șofer, sudor, constructor etc.) și te învăța ce este disciplina, este adevărat cu mijloace care acum ni se par a fi înjositoare, dar în consonanță cu ce se întâmplă și în celelalte state ale tratatului de la Varșovia. Adică pentru rău-voitori, "neîmblânziți", sub feluritele lor variante pe care nu le voi dezvolta existau și ceva pedepse.

Cele mai colorate constau în a spăla un wc murdar cu periuța de dinți, a măsura un dormitor de aproape 30 m lungime cu un băț de chibrit ori o scobitoare ș.a. iar neexecutarea lor te trimitea la "bulău", adică la un fel de reclusiune de 1-5 zile cu apă, pâine și ceva mâncare, până îți veneau mințile la cap. Actualii exegeți media critică abundant acest tratament inuman dar probabil că ei nu au vizionat filmele americane de exemplu din anii '40, în care aceste "exerciții" erau în afara țării unde zeci de luptători au intrat în categoria de răniți ori mutilați pe viață. Pe 23 noiembrie 2002 președintele de atunci Ion Iliescu îl primește, că nu avea încotro, pe George Bush jr.

E un fel de-a spune că-l "primește", că de fapt a fost o victorie de etapă a MAE și a "serviciilor" mult hulite de-a lungul timpului. În anul 2003, pentru a facilita operațiunile militare din Irak, o himeră occidentală soldată cu un semieșec pe termen mediu și lung, punem la dispoziție americanilor baza militară de la Mihail Kogălniceanu, ca în 2004 să fim primiți în sfârșit în NATO - o structură militară transoceanică menită să asigure stabilitatea granițelor celor care au aderat la acest Tratat. Dar între timp la noi s-au produs și în acest domeniu mutații majore. Pentru că nu mai avem în prezent sutele de mii de soldați, cazarmile care îi adăposteau au fost abandonate; dar nici nu li s-a găsit vreo întrebuințare.

De pildă pentru a suplini necesitățile de "găzduire" a tot mai mulți infractori condamnați și care scapă pentru că nu au locuri de „cazare” adecvate. Lăsând la o parte faptul că reprezentanții noștri impotenți în CE trebuiau să explice acestui organism că la nivelul resurselor noastre au alocat pentru pușcăriași cât pentru casele de găzduire a seniorilor ori cei cu dizabilități și pentru cazații din spitale la un loc. Este evident că acelor zeci și zeci de baze părăsite trebuiau să li se găsească o utilitate iar în prim-plan ar fi fost găzduirea pușcăriașilor. Mai ales că din anul 2007 încetează serviciul militar obligatoriu (un act sinucigaș pentru Armata Română) și de la circa 400.000 de militari au rămas atunci 75.000 iar acum spre 55.000. Din total au fost mobilizați spre a fi trimiși - nu dintr-o dată - pe teatrele de operațiuni exterioare țării noastre spre 40.000 de luptători. Neam dorit, am cerșit, ne-am pus în genunchi și în final Marele Sam a hotărât că baza (ultraperformantă) de la Kogălniceanu, devenită între timp copie fidelă a celei din Germania de la Ramstein (aceasta fiind cea mai mare bază militară nord americană a Forțelor Aeriene ale SUA și NATO în afara granițelor americane) cea din titlu să aibă aceleași componente și la noi, evident pentru interesele pragmatice americane.

Cum ar fi, controlul granițelor estice ale NATO, posibile amenințări iraniene, ceva dinspre Turcia impredictibilă, Siria cu ale ei probleme centrifuge și în final a controla uriașa zonă uralo-pontică, care acum a devenit prin invadarea Ucrainei de o importanță strategică uriașă. Că la baza Kogălniceanu investițiile preconizate a fi realizate de partea română sunt de zeci de ori mai mari decât contribuția americană ar fi un subiect de dezbatere. Dar ei, americanii, vin cu tehnică de vârf, iar cel mai important atu îl reprezintă instrucția în folosirea echipamentelor moderne.

Ambasadorul Federației Ruse în România, afirmă într-un interviu, dacă se poate spune așa, fiind cam blurat, că țara noastră în ecuația geo-politică actuală și în egală măsură economică, este la o distanță uriașă față de acest colos economico-militar rusesc. Da! Are dreptate; dar ce au făcut ambasadorii și în egală măsură cea mai mare parte a personalului diplomatic, în cei treizeci și ceva de ani, spre a apropia cât de cât popoarele noastre? Exceptând pe "însemnatul" Gorbaciov, cu binecunoscuta lui "hartă" pe creștet, care a contribuit decisiv la executarea „Celor Doi”, în rest nu s-a mai întâmplat mai nimic. Până spre 1997, am bătut și ne-am rugat în genunchi pe coji de nuci să intrăm în UE și NATO.

De ce domnul Putin - la noi se spunea mai demult că ar fi român patronimul său reprezentând o puțină - nu a intervenit (nici nu putea atunci) pentru ca Tratatul de la Varșovia cât și CAER-ul să nu fie desființate peste noapte cu contribuția decisivă a cui? Ghiciți! Ungaria și Polonia. Iar acum conducerea Ungariei "joacă" decisiv pe partea rusă. Pe Crucișătorul din largul Maltei s-a hotărât

atunci soarta Europei de Est. Trebuiau armonizate într-un ansamblu congruent atât statutul blocurilor militare cât și cele economice, lucru care nu s-a întâmplat, datorită lașității conducătorilor, astfel că Europa de Est a fost destructurată, cu mii și mii de întreprinderi trecute în neființă și cu milioane de obidiți care fără voia lor au trebuit să migreze în toată lumea. Și acum domnul Putin își încordează mușchiul armatei, fiind împins spre nesăbuintă de o structură a generalilor "doborâți" de galoane și medalii. URSS - acum nu mai există, o "revigorare" este practic imposibilă, un război european este de departe de a avea vreun sens.

Este cazul ca această putere regională să lase deoparte umbrele trecutului, ale tătucului Stalin de pildă și să-și reconsidere prin negocieri linia de demarcație între actualele puteri. Altfel amabilul Xi Jinping - știind că Putin și-a dislocat o uriașă forță militară din extremul Orient spre o imaginară confruntare cu Vestul, ar putea să aibă surpriza ca de la Urali încolo, spre Est, așa cum își dorea generalul Lebed (lichidat între timp) acea uriașă zonă cu resurse minerale inimaginabile să fie confiscată de "zâmbărețul" cu care se întâlnește mai mereu pe la simandicoasele ospețe.

Ca o încordare a "forțelor" gândită de multă vreme, Federația Rusă înconjoară Ucraina - cea pravoslavnică, dar plină de ură spre minoritățile ei - atât dinspre Est cât și dinspre Nord, adică de la dictatorul Lukașenko cu spre 150.000 de luptători, tehnică militară de ultimă generație (a lor) și multe alte structuri adiacente (structuri medicale, sânge pentru transfuzii etc.). Dramele pe care le vedem zi de zi pe monitoare, ale ucrainenilor (vai ce frumoase sunt ucrainencele), cu sute de mii de refugiați ori de morți, aduc în primplan fărădelegile naziștilor din al Doilea Război, acum atacatorii fiind ruși. Și dintr-o dată, ca la un semnal, se trezește Apusul - SUA - UE, constatând că fiorosul continent rus amenință restul lumii cu arma nucleară. Da! S-a ajuns la o limită a imaginarului cognoscibil, la acea linie roșie pe care marile puteri nu pot și nu au dreptul să o treacă. Domnul Putin a sugerat cu ceva ani în urmă că omenirea ori va trăi în pace ori va fi distrusă de arma atomică; și nu începuse încă tratamentele lui de "întreținere".

Acum acele premoniții au devenit mai actuale ca oricând mobilizând lumea civilizată la o ripostă (nu armată) pe toate planurile, pentru ca acest geniu al răului să suporte consecințele faptelor sale. Dacă tot am devenit cum necum vecini, pe ici pe colo cu rușii, vesticii s-au apucat de treabă. Francezii își fac o bază militară la Cincu, un avanpost la Capul Midia, dezvoltă așa cum arătam baza Kogălniceanu și probabil va moderniza și Deveselu. Cu alte componente existente pe teritoriul țării noastre și care evident că se înscriu pe linia secretelor de stat, cred că acum vom avea și noi, după atâta amar de timp posibilitatea de a ne apăra.

Florian Laurențiu Stoika